

ски задруги; художнишка, публицистическа и студентческа. Той прибави: „вървамъ, че не слѣдъ дълго врѣме ще бѣде, вѣроятно, седалище и на управата на соколско-славянската конфедерация“. Като мина върху други съвременни теми, благородния старецъ съ мъжа на душата си заговори за теглилата на македонскитѣ българи, както той самъ се изрази, за върлуването на грѣцкитѣ чети и пр. Съ мъжа на душата си той помена за противогрѣцкитѣ инциденти въ Пловдивъ, Станимака, Анхиело и пр., като каза, че тѣзи случки въ унгарския и нѣмски печатъ сж били много прѣувеличени и българитѣ сж нарѣчени варвари на Балканитѣ. Това той отдаваше на обстоятелството, че славянитѣ, макаръ и много на брой, не сж успѣли да основатъ една Славянска телеграфна агенция, която да служи като носителка на истината за славянството.

Слѣдъ тѣзи много други добри думи г-нъ Томичъ ми каза, че отъ България е пристигналъ единъ добъръ славянофилъ Д-ръ Д. Вергунъ отъ Виена. Прѣдставиха ме на него и сѣмейството му. Г-нъ Вергунъ ми се видѣ единъ много благороденъ човѣкъ. Той познава почти всичкитѣ наши публицисти и държавни мъже. Между друго хвалѣше инициаторитѣ за хърватския съборъ и казваше, че соколството ще принесе най-голѣмата полза за по-скорошното сгрупиране на славянството. „Въ него трѣбва да влѣзе богатия и сиромаша, учения и не учения. То не прѣслѣдва, каза, само цѣль за физическото развитие, но главно опознаване, сближаване и сгрупиране на славянството“.

Слѣдъ като размѣнихъ още нѣколко думи съ многоуважаемитѣ си събесѣдници азъ се извинихъ,